Здавалося, такою надзвичайною вродою Ріґан обдарували боги. Але пошкодували долі для кельтської вродливиці. Ріґан пожертвувала невинністю заради сестри. Відтак на дівчину чекала холодна келія монастиря. Та Ріґан опиняється в руках работорговця, і тепер ясноокий Карім аль-Маліна вчитиме кельтську рабиню мистецтву спокуси. Згодом вона потрапить у гарем і стане улюбленицею халіфа. Проте їй не потрібні скарби і обійми східного владики. Тільки б дивитися у ясні очі Каріма аль-Маліни, що раптом заступили їй цілий світ.

bookclub.ua
ISBN 978-617-12-8856-0
9 786171 288560

БЕРТРІС СМОЛЛ

РАБИНЯ ПРИСТРАСТІ

БЕРТРІС СМОЛЛ

РАБИНЯ ПРИСТРАСТІ

КСД

Бертріс Смолл

BERTRICE SMALL

THE LOVE SLAVE

A NOVEL

БЕРТРІС СМОЛЛ

РАБИНЯ ПРИСТРАСТІ

РОМАН

ХАРКІВ
2021 КСД

УДК 821.111(73)
С51

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу *The Estate of the Author, Ethan Ellenberg Literary Agency* (США) за сприяння «Агентства Олександра Корженевського»

Перекладено за виданням:
Small B. The Love Slave : A Novel / Bertrice Small. — New York, Toronto : Fawcett Book, 1995. — 416 p.

Переклад з англійської *Наталії Третякової*

© Bertrice Small, 1995
© DepositPhotos.com / IllustratorFotostocker2016.gmail.com, _chupacabra_, обкладинка, 2021
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, видання українською мовою та художнє оформлення, 2021

ISBN 978-617-12-8856-0
ISBN 978-0-307-79487-1 (англ.)

Моїй подрузі Жанель Вільямс Тейлор,
з любов'ю та захопленням
від її «кузини»-янкі Бертріс Вільямс Смолл

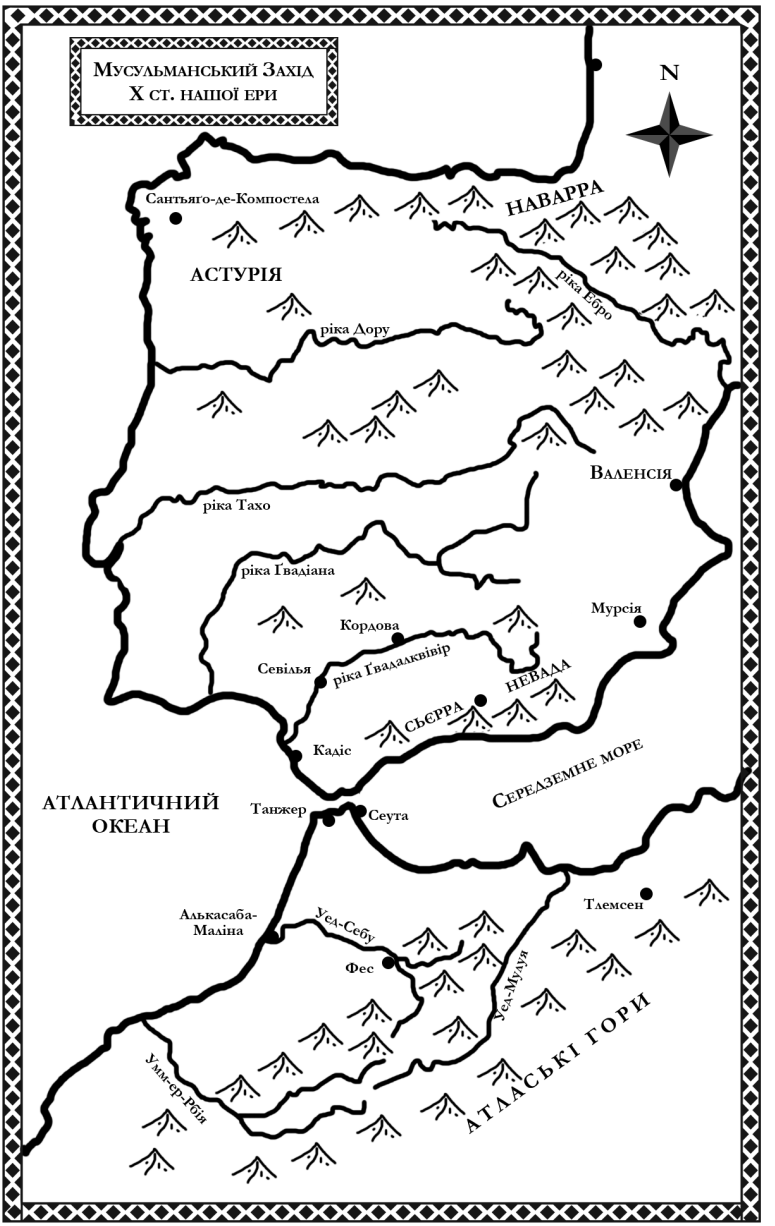
Мусульманський Захід
X ст. нашої ери
N
Сантьяго-де-Компостела
НАВАРРА
АСТУРІЯ
ріка Ебро
ріка Дору
Валенсія
ріка Тахо
ріка Ґвадіана
Мурсія
Кордова
Севілья
ріка Ґвадалквівір
НЕВАДА
СЬЄРРА
Кадіс
Середземне море
АТЛАНТИЧНИЙ ОКЕАН
Танжер
Сеута
Тлемсен
Алькасаба-Маліна
Уед-Себу
Фес
Уед-Мулуя
Умм-ер-Рбія
АТЛАСЬКІ ГОРИ

ПРОЛОГ

ШОТЛАНДІЯ

929 рік нашої ери

Сорча Макдуф різко застогнала від болю. Ранні грудневі вітри скорботно завивали навкруг сірої кам'яної фортеці, ніби поділяючи її страждання. На мить вуста жінки викривилися начеб у жорстку посмішку через новий напад болю, що пронизав тіло. У кімнаті було холодно, так холодно, що грубі стіни вкривалися тонким шаром інею, хоч у каміні й горів слабенький вогник. Те крихітне полум'я відчайдушно боролося за своє існування, тріскочучи та викидаючи невеличкі фонтани іскор угору вузьким димоходом. Його зусилля були марні, бо тепліше від нього в кімнаті не ставало.

Оголена напружена жінка не відчувала крижаного повітря, що пробиралося з-поміж каменів та з-під зачинених дверей. Вона була надто зосереджена на тому, щоби виштовхнути із себе дитину. Це були перші її пологи, але наступних не буде, якщо тільки знов не вийде заміж, а робити цього вона не збиралася. Її чоловік, Торкіль Макдуф, володар Бен Макдуї, вже три місяці як покійний. Загинув у сутичці через землі з Аласдером Ферґюсоном, володарем Кіллієлоха. Її дитина — *«діти»*, подумки виправилася вона, адже повитуха казала, що в неї буде двійко малят, — помстяться Макферґюсам за свого батька та винищать усіх Ферґюсонів із Кіллієлоха, щоб і сліду їхнього не лишилося в історії навколишніх земель.

Вона торжествувала від думки про свою помсту. «Ти не даремно загинув, мій любий лорде», — прошепотіла сама собі.

Повитуха повернула її до реальності.

— *Тужтеся, леді!* — гукнула стара. Сорча Макдуф щосили напружилася, повитуха щось мацала між її витягнутих ніг, бурмотіла та кивала сама собі. — Ще! — наказала вона.

Сорча чимдуж напиналася, приречено й відчайдушно. Потому зачудовано відчула, як щось об'ємне та вологе вислизає з її мокрого лона. Вона з натугою сіла рівніше, щоби поглянути. Повитуха схопила закривавлене немовля за ніжки, підняла його й ляснула по сідничках. Дитина одразу ж голосно заплакала.

— *Дай мені мого сина!* — погрозливо прогарчала Сорча Макдуф. — *Дай його мені, зараз же!* — Вона пожадливо простягла руки.

— У вас дівчинка народилася, леді, — мовила повитуха, спритно витираючи кров пологів із верескливої дитини. Потім, загорнувши маля в хустку, віддала його матері.

Донька? Вона навіть не думала ні про яку доньку, але друга дитина точно мала бути сином, тож Сорча вирішила, що й доньці вона також рада. З двома синами було би складно. Вони, либонь, більше билися б один з одним, ніж із Ферґюсонами з Кіллієлоха. Ні. Донька — це непогано. Її можна використати для зміцнення союзу з соратниками. Сорча поглянула на дитину в своїх руках.

— Ґруоч, — м'яко проказала вона. — Тебе зватимуть Ґруоч. Це традиційне ім'я в нашій родині.

Дитина підвела на свою матусю дивовижні блакитні очі. Вона була дуже гарненькою, із золотавим чубчиком на голівці.

— Леді, вам ще одне народжувати, — проказала повитуха, висмикнувши її із задуми. — Вам хіба не боляче?

— Боляче, — щиро відповіла Сорча Макдуф. — Але мені байдуже, бо я надто захоплена своєю маленькою дівчинкою.

— Ви б краще про друге подумали, леді, — ущипливо мовила повитуха. — Хлопчик для Макдуфів важливіший, ніж те дівча, яке ви колишете. Дайте мені маленьку, зараз же. Я покладу її в колиску, де їй і місце.

Повитуха мало не вирвала немовля в матері й прилаштувала в різьблену колиску біля нетривкого вогню, щоб Сорча Макдуф приділила належну увагу народженню сина Макдуфів, який прагнув зараз звільнитися з її лона.

Друга дитина, шлях для якої відкрився після народження сестри, з'явилася значно швидше. Вона нетерпляче штовхалася у світ і голосно заплакала, зрештою в ньому опинившись.

— *Дай мені мого хлопчака!* — схвильовано вигукнула Сорча Макдуф.

Повитуха витирала кров із другої дитини, уважно її розглядаючи. А тоді сумно похитала головою.

— Це ще одна дівчинка, — повідомила вона блідій жінці. — Рід Макдуфів із Бен Макдуї мертвий, нового лорда немає.

Вона загорнула в хустку друге верескливе немовля, скорботно зітхаючи. Відтак простягнула його матері, але Сорча Макдуф розлючено відсахнулася.

— Не хочу її, — засичала вона. — Що мені з тієї другої доньки? *Я хотіла сина!*

— Ви ставите під сумнів волю Всевишнього Господа, леді? — обурено запитала повитуха. Дві дитини були дівчатками, і з цим годі щось удіяти. — Бог вирішив, що правильно буде дати вам доньок-близнючок, леді. Обидві — здорові

крихітки. Звісно ж, ви не можете від них відмовлятися. Подякуйте Господові за такий талан. Багато бездітних жінок вам би позаздрили.

— Я не відмовлятимуся від своєї маленької Ґруоч, — відповіла Сорча Макдуф. — Але оця інша для мене лиш тягар. Ґруоч тепер спадкоємиця Бен Макдуї, але яка користь од іншої? *Мені потрібен був син!*

— Ми живемо на суворих землях, у суворі часи, леді, — нагадала їй повитуха. — Зараз обидві дитини міцні, але що, як одна з них захворіє та помре? Якщо не буде іншої — Макдуфи залишаться зовсім без нащадків. Як на мене, для народженої другою теж десь є своє місце. Вам належить дати ім'я і їй.

— То назви її Ріґан, — відповіла розчарована жінка.

— Це ж хлоп'яче ім'я, — повитуха була ошелешена.

— Вона й мала бути хлопцем, — твердим, мов криця, голосом відповіла Сорча Макдуф. — Цим вона поплатиться за те, що мене розчарувала. — Потому застогнала, укрита останньою хвилею болю, і з неї вийшов послід.

Хитаючи головою, повитуха поклала Ріґан Макдуф у другу колиску, що чекала біля слабкого вогню. Тоді повернулася, щоби подбати про свою господиню. Вона ледь устигла впоратися із цим останнім завданням, коли двері в кімнату з гуркотом розчахнулися. Кілька озброєних чоловіків зухвало увійшли, проштовхавшись повз немічних і переляканих чоловіків клану Макдуф, які охороняли фортецю. Повитуха заверещала, впізнавши зелену картату тканину — кольори клану Ферґюсонів — в одязі цих загарбників. Вона зіщулилася біля своєї господині.

Високий чоловік із важким поглядом схопив перелякану жінку за руку і, з люттю вдивляючись у її обличчя, запитав:

— Де ті вилупки?

Повитуха й слова не могла вимовити від страху, проте Аласдер Ферґюсон простежив за її поглядом, що впав на дві колиски біля вогню.

— *Вбити їх!* — безжально наказав він своїм людям. — Я більше не дозволю жити жодним Макдуфам, які загрожуватимуть моїм землям.

Гола й досі закривавлена, молода мати намагалася підвестися зі столу для пологів, простягаючи руки, щоби схопити кинджал Макферґюса. Навіть не глянувши на неї, він відштовхнув її руки.

— Покидьок! — закричала вона.

— *Це дівчатка, мій лорде!* — нарешті спромоглася видихнути повитуха, захищаючи безпомічних немовлят. — Дівчатка не зможуть вам нашкодити!

— *Дівчата? Обидвоє дітей?* — Він недовірливо глипнув на неї. Потому перевів погляд на оголену жінку на столі для пологів. — Отож, — насмішкувато мовив, — Торкіль Макдуф зміг тобі настругати лише дівчат, Сорчо. Від мене ти мала б синів — і ще матимеш, моя гаряча сучко. Треба було тобі виходити за мене, а не за Макдуфа.

— Тобі трьох дружин мало, Макферґюсе? — презирливо запитала вона. — Я вийшла заміж за чоловіка, якого кохала. І хоч ти його й убив, та я не шкодую про своє рішення.

Вона не намагалася прикритися ні від нього, ні від його людей, яким вистачало клепки не надто на неї витріщатися.

— Я міг би повбивати твоїх вилупків, Сорчо Макдуф, — сказав він холодно, розглядаючи її зіщуленими очима. Навіть оголена та закривавлена, виснажена пологами, вона

й зараз була гарною жінкою, яку можна було хотіти, — і він її таки хотів. Вона відмовилася вийти за нього заміж майже два роки тому цього самого місяця, обравши натомість його ворога. Торкіль Світлий — так називали того Макдуфа. Він був високим юнаком із сяйливим золотим волоссям і легкою усмішкою. «Ну, — подумав Макферґюс, — тепер він, либонь, уже не такий красунчик, коли ним добряче поласували хробаки. І тепер його вдова пошкодує про те, як ставилася до лорда Кіллієлоха». Щоб захистити свою дрібноту, вона робитиме все, що він од неї захоче. Материнський інстинкт візьме гору і над її гордістю, і над обуренням, коли він затягне її до свого ліжка. Колись він обіцяв їй, що вона шкодуватиме, що відмовила йому, обравши натомість Макдуфа. Тепер вона належатиме йому, і він робитиме з нею все, що забажає.

Аласдер Ферґюсон відпустив руку повитухи, яку до того стискав, немов лещатами, та штовхнув її до колисок.

— Розповий обох малих, — наказав він. — Погляну своїми очима, чи правду ви обидві говорите. Розгорни їх і поклади їхній матері на живіт, щоб я побачив їх поряд. Ворушись, стара карго! В мене сьогодні нема зайвого часу, щоб його марнувати.

Повитуха квапливо виконала його доручення: розгорнула тканину, що вкривала кожне з немовлят, і поклала їх на тремтяче тіло їхньої матері.

— Ось вони, мій лорде, — промовила непевним голосом. — Двійко маленьких дівчаток, як ви чудово можете побачити.

Лорд Кіллієлоха розглядав немовлят. Одним пальцем обережно помацав кожне між ніг, шукаючи крихітних хлоп'ячих ознак, але не знайшов їх. Обидві дівчинки, у цьому немає

жодного сумніву. Якусь мить він задоволено посміхався, а потім йому дещо спало на думку.

— Котра з них народилася першою? — вимогливо запитав.

— Оця, — тицьнула пальцем повитуха . — Її звати Ґруоч.

— Звідки ти знаєш? — спитався він. — Як на мене, в них геть однаковісінькі й обличчя, й тіла. Як ти їх розрізняєш, стара?

— У старшенької світлі, яскраво-блакитні очі, мілорде, — пояснила повитуха. — Ви погляньте — й самі побачите. У тієї ж, що народилася другою, хоч зараз очі й блакитні, — помітно, що є інший відтінок, який проявиться з часом. Не так, як у першої. В неї очі чисто блакитні. Ви що, не бачите?

Він придивився до дітей.

— Бачу, — сказав нетерпляче, хоча насправді не помітив жодної різниці між близнючками. — Сповий їх і поклади назад у колиски. — Він обернувся до жінки, що лежала на столі для пологів. Вона була блідою, але дивилася зухвало. — Я помилую твоє породілля, Сорчо Макдуф. Стара має рацію. Дівчата не становлять небезпеки ані для мене, ані для чогось чи когось, що належить мені. Але я залишу першеньку, Ґруоч, для мого спадкоємця, Яна. Ворожнеча між нашими кланами тепер добігає кінця, бо ті землі, навколо яких вона велася, стануть землями Ферґюсонів завдяки цьому союзу.

Сорча кинула на нього розлючений погляд. Вона знала, що тут у неї немає жодного вибору. Отримає він її дорогоцінну Ґруоч для свого незграбного сина, хоч би що вона не говорила. Цієї миті Сорча Макдуф ненавиділа Аласдера Ферґюсона кожною клітинкою єства, але їй доведеться погодитися з його умовами. Вона була розумною жінкою і, незважаючи на свою лють, тямила, що добра їй це не віщує.

Більш сильні Ферґюсони вважатимуть землі Бен Макдуї своїми з тієї миті, як на угоді про заручини з'являться підписи та печатка. Вони допомагатимуть слабшому кланові Макдуфів захищати ці землі. Ґруоч зростатиме в мирі та безпеці. «А я матиму вдосталь часу, щоб обміркувати помсту Ферґюсонам із Кіллієлоха», — каверзно подумала вона. Вони вбили її Торкіля. Тепер прибирають до рук його землі. Настане час, коли вони дорого заплатять за свою підлість.

— Що, як Ґруоч помре? Діти бувають вразливими, — діловито мовила вона.

— У тебе дві доньки, і якщо Ян помре через якусь дитячу недугу, то в мене є ще з пів десятка синів, які зможуть зайняти його місце. А от якщо обидва твої дівчиська помруть — ці землі будуть утрачені для мене та для мого клану. Але тобі не варто боятися, Сорчо Макдуф: твоїм дівчатам з мого боку нічого не загрожує. Як на мене, краще нам об'єднатися, пориднившись, а не воювати. Це забезпечить справжній мир між нашими людьми. Тоді я зможу приділити увагу твоїм родичам із Робертсонів, — піддражнив він її.

— А як же моя інша дівчинка? — запитала його Сорча. — Їй знадобиться пристойний посаг, адже колись вона захоче заміж.

— Вона піде до монастиря, — твердо відповів Макферґюс. — Я не дозволю, щоб якийсь інший клан проголошував права на мої землі через те дівчисько. Але вона піде туди не раніше, ніж Ґруоч та Ян будуть належно одружені та опиняться в одному ліжку, Сорчо Макдуф. Якщо, борони Боже, ми втратимо цю, що народилася першою, — матимемо в запасі ще одну.

Потому, побачивши, що вона тремтить, Аласдер Ферґюсон скинув свою накидку та накрив її.

— Я покличу священника й доручу йому все облаштувати. Тобі повідомлять, коли все буде готово. Тепер ти й твої дівчата — під моїм захистом, Сорчо Макдуф. Вам більше нічого боятися. — На цих словах він обернувся, подав своїм людям знак прямувати за ним, і Макферґюси пішли.

Коли двері за ними з грюкотом зачинилися, Сорча щосили напружилася, силкуючись підвестися зі столу для пологів. Непевним кроком перетнула кімнату, зірвала з себе темну синьо-зелену накидку з тонкими червоними та білими смугами й пожбурила її у вогонь.

— Принеси мені води, стара! — гримнула повитусі. — Змию з себе сморід Ферґюсона!

Повитуха поквапилася виконати наказ своєї господині, хутко принесла миску теплої води з чайника та чисту ганчірку.

— Ось, візьміть, — мовила, трохи побоюючись виразу обличчя леді.

Сорча Макдуф несамовито терла своє тіло. В її голові блукали темні думки. Жінка ще не знала достеменно, як помститься Ферґюсонам та їхньому племені, але вона це зробить! Макферґюс, бовдур, давав їй удосталь часу, щоб утілити в життя свій план — яким би той план не був. Сповнений самовпевненості, він вирішив, що все владнав, але нічого не владнається між ними, доки вона не помститься за смерть Торкіля та за грабунок його земель. Жодні Ферґюсони ніколи не владарюватимуть у Бен Макдуї. Вона дозволить їм захищати її та дітей, але зрештою знайде, як узяти гору над Аласдером Ферґюсоном та його кланом. Раптом її огорнула хвиля слабкості, і вона злегка похитнулася.

— Леді, вам треба до ліжка, — мовила повитуха та кинулась їй на допомогу. — Вам знадобляться всі сили, щоби погодувати цих двох солодких крихіток. Здається мені, що вони дуже швидко зголодніють.

— Я не зможу годувати їх обох, — сказала Сорча. — Знайди когось, хто зможе вигодувати Ріґан. Нехай швидше забере дівчинку до себе додому. — Молода мати залізла на своє ліжко. «Ліжко, в якому тепер немає чоловіка», — з гіркотою подумала та натягнула на себе ковдру з лисячого хутра.

Повитуха осудливо стиснула вуста.

— Немає жодних причин, чому ви не можете годувати обох малят, леді, — суворо сказала вона. — Ви — міцна жінка, і я бачу, як молоко вже збирається у ваших грудях. Там цілком досить на обидвох.

— Моє молоко — лише для Ґруоч, стара відьмо, — роздратовано відрізала Сорча. — Знайди годувальницю для іншої. — І відвернулася обличчям до стіни.

Несхвально похитуючи головою, повитуха пішла до колисок, щоби поглянути на двох немовлят, які тепер спокійно дрімали, не підозрюючи про те, яка доля чекає на кожну з них: одна стане нареченою для Ферґюсонів, найзатятіших ворогів Макдуфів із Бена Макдуї, а інша дівчинка поїде до монастиря, бажатиме вона цього чи ні. «Спадкоємиця та настоятелька», — подумала повитуха з сухою іронією і тихо засміялася. Потому беззвучно вислизнула з кімнати й нечутно зачинила за собою двері.

ЧАСТИНА 1

ШОТЛАНДІЯ

943 рік нашої ери

РОЗДІЛ 1

У маленькій залі Бен Макдуї було аж синьо від диму — тяга в димоході паскудна. Сорча Макдуф сиділа на підвищенні, споглядаючи своїх численних нащадків, що роїлися по кімнаті. Шестеро дрібних виплодків, а сьоме — у її плодючому череві. П'ятеро хлопчаків, четвертою ж народилася дівчинка. Жінка нічогісінько до них не відчувала. Вони були Ферґюсонами. Її материнська любов — принаймні та, яку відчувала, — діставалася Ґруоч Макдуф, першій доньці. Близнючці Ґруоч, Ріґан, перепало трохи симпатії. Ріґан виросла дуже схожою на свого батька, Торкіля, світла йому пам'ять. Дівчина була відчайдушною, як і він, та сміливою аж до глупства. Сорча не могла не захоплюватися молодшою зі своїх близнючок.

Навесні, після того, як народилися її доньки від Макдуфа, Аласдер Ферґюсон повернувся до Бен Макдуї. Тоді й підписали засвідчені священником угоди про заручини, складені Ферґюсонами. Там могло бути зазначено що завгодно, і Сорча нічого не втямила б, адже вона не вміла ані читати, ані писати. Священник пояснив їй, що Ґруоч має стати дружиною Яна Ферґюсона, щойно в неї з'явиться жіноча кров. І тоді Ріґан поїде до монастиря на західному узбережжі

Шотландії, щоби присвятити своє життя Богові. Коли всі справи владнали, Макферґюс відпустив священнослужителя та три дні ґвалтував удову Макдуф, замкнувшись із нею в спальні та коячи все, що хотів. Через дев'ять місяців вона народила йому сина.

У наступні роки Аласдер Ферґюсон постійно навідувався до своєї коханки, і підтвердженням тому була її сім'я, що ставала дедалі численнішою і численнішою. Проте він не мав наміру одружуватися на ній, зрештою й вона йому відмовила б, аби він запитав її думку. Тричі Сорча Макдуф потай ходила в лісисту яругу до старої жінки-чаклунки, платила купу грошей та пила мерзенне зілля, позбуваючись зародка дитини свого ґвалтівника. Дізнавшись про те, що вона коїла, він розшукав відьму, повісив на дереві та спалив її будинок, потім повернувся до Бен Макдуї і так відлупцював Сорчу Макдуф, що та тиждень не могла підвестися з ліжка. Відтоді жінка покірно виношувала його байстрюків, але любити їх вона не могла. *Вони були Ферґюсонами.*

Знадвору долинув звук мисливського ріжка, а відтак двері зали розчахнулися, і в них з'явилися Аласдер Ферґюсон разом зі своїми двома старшими синами — Яном та Келлахом. Сорча Макдуф повільно підвелася. Час народжувати вже майже настав.

— Мілорде, — тихо привітала вона його й подала слугам знак подбати про частування для чоловіків.

— Я приніс оленину, — сповістив Аласдер Ферґюсон замість привітання, поцілунком у вуста підкреслив своє право на неї та сів за стіл.

Слуги квапливо принесли йому вина й хліба з м'ясом. Вони знали, що він не надто терплячий чоловік.

Ян і Келлах Ферґюсони повсідалися поруч із батьком і заходилися напихати свої вродливі пики. Вони не переймалися тим, щоби привітатися з Сорчею Макдуф. Аласдер простягнув руку й ляснув того, котрий сидів ближче до нього.

— Майте совість, привітайтесь як належить із леді Сорчею, перш ніж жерти її харчі, ви, двійко необтесаних шмаркачів, — гаркнув на них Аласдер. — Ви зараз у неї вдома й сидите за її столом.

— Усе це належить Ферґюсонам, — похмуро мовив Келлах, потираючи потилицю, по якій перепало від батька.

Макферґюс із ревом схопився на ноги й пожбурив молодшого сина на підлогу.

— Це землі Ферґюсонів, бо я їх такими зробив, — сказав він. — Але, перш ніж ці землі почали належати Ферґюсонам, вони належали Макдуфам, та, хоч Ферґюсонові вони, хоч Макдуфові — тут дім цієї леді. Ви поводитиметеся належно у її присутності, буду я поряд чи ні. — Він копнув юнака ногою. — Вставай і йди їсти в конюшні, саме там тобі місце.

Келлах звівся на ноги.

— Я не розумію, чому ви не віддасте Ґруоч заміж за мене, а не за Яна. Тоді в мене були б свої власні землі, — сказав він.

— Авжеж, — підтримав його батько. — І ти почав би поглядати на *мої* землі, точно почав би, жадібний пройдисвіте! — Він знову замахнувся на хлопця, проте цього разу той спритно ухилився й побіг із зали. Відтак обернувся до старшого брата, але Ян квапливо зіп'явся на ноги й уклонився Сорчі Макдуф, дякуючи їй за гостинність.

Ян усівся на місце й поцікавився:

— Як ваші діти, леді? Здається, всі вони мають гарний вигляд. Моя сестра Сайн, схоже, щодня стає дедалі вродливішою.

Як це чудово — мати гарненьку молодшу сестричку. — Він схопив шмат м'яса на кістці й уп'явся в нього зубами.

— У байстрюків твого батька, здається, все чудово, — люб'язно відповіла йому Сорча Макдуф. — Як і в усіх моїх дітей, дякувати Богу.

— До речі, про мою дівчинку, — мовив Аласдер Ферґюсон, — я хочу забрати її з собою додому. У мене вдома немає жінок, окрім служниць. Сайн — Ферґюсон, моя єдина донька. Час їй зайняти своє місце. Це не принижуватиме жодного з наших дітей, адже я визнаю їх усіх.

— То забирайте її, — відповіла Сорча Макдуф. — Й інших своїх байстрюків прихопіть, мій лорде. Вони для мене порожнє місце. У мене є моя Ґруоч.

Він похитав головою на ці її слова.

— Ти — бездушна жінка, Сорчо Макдуф, — проказав. — Чудово, я заберу також Дональда, Ейда та Джирика. Усі вони досить дорослі, щоб розлучитися з тобою. У вас поки що залишаться Індульф, Кулен та оте наймолодше. — Він допив вино зі свого келиха, і слуга, який стояв поруч із ним, квапливо налив йому знову. — А я саме через Ґруоч і прийшов, Сорчо. Тепер у неї вже точно почалася кров. У грудні минулого року вона відсвяткувала свій тринадцятий день народження, а зараз квітень. Настав час для шлюбу та першої ночі. Янові двадцять три, і він цілком готовий паруватися. По всій нашій довбаній околиці повно його байстрюків, жінко. Йому потрібна дружина!

— Ви так швидко заберете мою дівчинку? — Сорча заплакала, її сповнили щирі почуття. — Не забирайте її, мій лорде. *Не зараз.*

— Заради всіх святих, жінко, — проказав розгнівано, бо терпіти не міг жіночих сліз. — Вона нікуди від тебе не по-

дінеться! Вони з Яном житимуть поки що тут, у Бен Макдуї. Тож ти будеш поруч із нею, коли через дев'ять місяців після весілля вона народить первістка. Може, в мене й немає особливого досвіду з доньками, але я знаю, що в такий час дівчині поруч потрібна матінка. Припини скиглити, Сорчо, і відповідай мені. У Ґруоч уже почалася кров чи ні?

— Цього місяця вперше, — повільно промовила вона, хоча і в Ґруоч, і в її сестри статева зрілість настала ще минулої осені. Вони це приховували, щоб дати собі більше часу, але тепер це вже не має жодного значення, подумала Сорча. Після всіх цих довгих років час її помсти нарешті настав.

— То влаштуймо весілля! — із запалом вигукнув Макферґюс. — Я на нього чекав усі ці роки, жінко!

— Не можна влаштувати весілля просто тому, що вам так заманулося, — несміливо сказала йому Сорча. — Нам потрібно дещо підготувати, мій лорде.

— Ти мала тринадцять років на ці приготування, Сорчо Макдуф, — відповів він. — Сьогодні двадцяте квітня. Наші діти одружаться через сім днів. — Він обернувся до свого сина: — Яне! Уявляєш? Через кілька днів ти нарешті станеш одруженим чоловіком. Вона виросла вродливою дівчиною. Тобі пощастило, юначе!

— Еге, тату, — шанобливо відповів батькові Ян Ферґюсон. Він був привабливим парубком із русявим волоссям і блакитними очима.

— Де Ґруоч? — вимогливо запитав Аласдер Ферґюсон. Він оглянув залу, але побачив лише своїх власних дітей.

Сорча повела плечима.

— Зараз весна, — відповіла так, ніби це щось пояснювало.

— Дональде Ферґюсоне! — гукнув Макферґюс старшого зі своїх спільних із Сорчею Макдуф синів. — До мене, хлопче!

Хлопчина, що борюкався зі своїми молодшими братами Ейдом та Джириком, схопився на ноги, підбіг і став перед своїм батьком. Як і в усіх синів Аласдера Макдуфа, він мав світле рудувате волосся.

— Так, тату?

— Ви з Сайн та двома іншими сьогодні їдете зі мною додому, — повідомив йому чоловік. — Ти радий, парубче?

Губи хлопчика розтяглися в широку посмішку.

— Так, тату!

— Ти знаєш, де твоя сестра Ґруоч? — провадив далі Макферґюс. — Хочу з нею поговорити.

— Так, тату, я знаю, де Ґруоч, — відповів Дональд, каверзно зиркнувши на матір, але погрозливого погляду Сорчі вистачило, щоб затулити йому рота. — Мені побігти та покликати її до тебе, тату?

— Так, хлопче, йди, зроби це, — відповів батько. Коли Дональд помчав геть, він обернувся до Сорчі Макдуф: — Гарний він хлопець, жінко. Ти добре з ним упоралася, та й з іншими теж, хоч у тебе й не знайшлося материнської любові для жодного з моїх нащадків. Дурна ти, жінко, так я думаю.

— Можете думати, що вам заманеться, мій лорде, — спокійно відповіла вона. — З першої миті, коли я її побачила, Ґруоч стала моєю єдиною причиною жити. Мені більш ніхто не потрібен. Я нікого більш не хочу.

Лорд похитав головою. Знав, що сам він — жорсткий чоловік, але щиро любив усіх своїх дітей. Як можна їх не любити? Вони ж його кровинки. Що ж, відтепер усі діти, яких йому народжує Сорча, переїжджатимуть до його

дому, щойно відлучатимуться від грудей. Індульфа, якому два з половиною роки, і однорічного Кулена вона ще годувала, але щойно закінчить — вони будуть у нього. Він усвідомив, що старших дітей належало забрати ще три роки тому. Їхня мати — холодна жінка. На мить у його думках з'явилася Ріґан Макдуф. У неї нікого немає, бідна дівчинка. Пристрасну любов матері отримувала лише Ґруоч. Ріґан буде краще в монастирі, куди він її відправить. Настоятелькою там його кузина Уна. У стінах Сент-Мейр Ріґан матиме товариство та добре ставлення.

Юний Дональд Ферґюсон вибіг із вежі й подався на пагорб, де паслися вівці. На власний подив, він знайшов тут обох близнючок, а ще Джеймі Макдуфа — саме його й очікував побачити Дональд.

— Ґруоч! — гукнув він. — Макферґюс у нас у залі, і він хоче тебе побачити! Я прийшов покликати тебе. Наступного тижня ти виходиш заміж, сестро! Мій брат Ян страшенно жадає свою наречену! — гигикнув Дональд.

Ґруоч Макдуф відвернулася від юнака, з яким розмовляла.

— Не говори зі мною так по-панібратськи, пуцьвірінку, — дорікнула вона Дональду. Відтак запитала: — А коли призначили дату весілля?

— Та ось, щойно, — відповів він. — Мій батько запитав ту вовчицю, нашу матір, чи дозріла ти зрештою як дівка. Вона сказала, що це трапилося лише цього місяця, але я знаю, що то байки. — Він знову злобливо їй осміхнувся.

Ґруоч зблідла.

— Ти не зможеш цього довести, — мовила тихим голосом.

— А якщо розпатякаєш щось своєму батькові, — втрутилася Ріґан, — то не доживеш до свого переїзду до Макферґюсів, Дональде. — Вона лагідно йому посміхнулася, безупинно погладжуючи пальцями кинджал на своєму поясі. — Добре подумай, пуцьвірінку, перш ніж вирішиш, що робити.

— Злюка ти, як наша матінка, — проказав він уїдливо й поплентався до вежі, що правила їм за будинок.

— А кажуть, що я на свого батечка схожа, на Торкіля Макдуфа! — зі сміхом вигукнула Ріґан йому навздогін.

— Ти взагалі нічого не боїшся? — запитала Ґруоч у своєї близнючки. — Здається мені, що тобі не стати хорошою черницею, моя Ріґан.

— Я не хочу бути черницею, але таки буду нею, — відповіла сестра. — В мене немає жодного іншого вибору.

— Ти могла б зійтися з чоловіком і народити дитину, — мовив Джеймі Макдуф.

— Щоб мене переслідували та вбили разом із моїм малятком, бо я — пряма спадкоємиця Бен Макдуї? Дякую за пораду, Джеймі Макдуфе, але, боюся, вона не надто вже добра. Макферґюс — жорстокий чоловік, не варто мати такого ворога, як переконався наш батько.

— Якби ви помінялися місцями з Ґруоч, і ти прикинулася б нею, то стала б нареченою Яна Ферґюсона. І коли б ти так зробила, то ми з Ґруоч могли б утекти в якусь іншу частину Альби, в Далріаду чи Стречклайд, і прожити спокійне життя, вільне від Ферґюсонів. — Його карі очі були серйозні.

Ґруоч зойкнула, почувши це.

— Ти міг би бодай мене запитати, перш ніж пропонувати такі рішення, які змінять усе моє життя, — жорстко сказала

вона, і Ріґан приховала посмішку. — Спадкоємиця Бена Макдуї — я, а не Ріґан!

— То ти не хочеш за мене заміж, Ґруоч? — У його очах бринів біль.

— Я заручена з іншим, Джеймі Макдуфе, і до того ж як би ти забезпечував мене та дітей, які б у нас народилися? Ти ж не лорд.

— Либонь, Макферґюсові цікаво, де ти, — нагадала Ріґан своїй близнючці. — Ходімо, нам час. — Вона поглянула на юнака, що стояв, начеб у воду опущений. — Ти дурень, Джеймі Макдуф, — сказала вона йому. Відтак узяла Ґруоч за руку та повела її додому, до вежі.

— Нащо ти його так заморочила? — спитала Ріґан, коли вони квапливо йшли стежкою.

Ґруоч мовчки повела плечима, і Ріґан зрозуміла, що більше нічого не дізнається від неї, якщо тільки сестра сама не захоче їй розповісти. Ґруоч, яку так обожнювала їхня мати, в усьому була молодшим відтворенням Сорчі Макдуф. Багато своїх думок дівчина тримала в собі. Вона пристрасно жадала мститися тим, хто, на її думку, її скривдив. І все-таки між близнючками існував дивний зв'язок, бо Ріґан відчувала, яка тендітна Ґруоч під тією жорсткою маскою. Можливо, тому вона завжди захищала сестру, підтримувала її, наглядала за нею. «Хто захищатиме Ґруоч від самої себе, коли мене не буде поруч?» — запитувала себе Ріґан.

— Який у мене вигляд? — запитала Ґруоч, коли вони дісталися до дверей вежі. Вона змахнула уявний пил із вовняної сукні та пригладила своє біляве волосся.

— Точнісінько такий прекрасний, як і в мене, — засміялася Ріґан, і Ґруоч підхопила її сміх. Це був їхній давній жарт.

Вони були, як і при народженні, однаковісінькі обличчям та статурою, з однією лише відмінністю. Очі в Ґруоч були яскравого небесно-блакитного кольору. У Ріґан же — немов морська хвиля, з крихітними золотими цяточками. Хоча їх не часто могли розрізнити, адже люди були такі приголомшені вродою дівчат, що не зазирали їм в очі. Вони бачили лише прекрасні обличчя близнючок і волосся, подібне до шовку, кольору розплавленого золота. Ніхто не міг пригадати, щоб колись бачив настільки світле волосся.

Вони разом увійшли до зали і ввічливо привіталися зі своєю матір'ю та її гостями. Відтак шанобливо стали перед підвищенням.

— Усе життя їх знаю, але однаково не можу розрізнити, — пробурчав Макферґюс. — Ґруоч, підійди сюди!

Дівчина елегантно ступила на поміст, підійшла до гостя та поцілувала його грубу щоку:

— Мій лорде.

Він потягнув її собі на коліна й ущипнув за щічку:

— Гарненька ти дівчина. Народиш мені сильних онуків-Ферґюсонів, які успадкують мої землі, еге ж, Ґруоч?

Ґруоч зашарілася й хихикнула.

— Дональд каже, що ви призначили дату весілля, мій лорде. То це правда?

— Так, — підтвердив він. — За сім днів, дівчино, ти вийдеш за мого Яна й станеш його дружиною. Давно вже час.

— Не відсилайте Ріґан до монастиря, мій лорде, — мовила раптом Ґруоч. — Ми ніколи не розлучались, і мені зовсім не подобається думати, що відтепер я житиму без неї.

— Ти не матимеш часу для Ріґан, — відповів дівчині Аласдер Ферґюсон. — Ти мусиш цілковито віддатися тому,

щоб забезпечити Ферґюсонам нове покоління синів і доньок. Ти не сумуватимеш за своєю сестрою.

— Сумуватиму, — вперто відповіла Ґруоч. У її блакитних очах проявлялися водночас і туга, і гнів. Вона воліла не послухати його, але, зовсім молода, не уявляла, як це зробити.

Ріґан усе ще стояла перед підвищенням, вона почула прохання своєї близнючки й була ним зворушена. Незважаючи на те, наскільки дужче їхня мати любила Ґруоч, ці двоє дівчат завжди були близькі одна з одною. Хоча Ґруоч не до снаги було зрівноважити ту зневагу, в якій зростала молодша з близнючок. Ґруоч завжди пестили та опікувалися нею. Ріґан була п'ятим колесом до воза, навіть тепер на неї не зважали. Наче її взагалі тут не було. Тихо зітхнувши, Ріґан вислизнула із зали. Вона знала: ніхто цього й не помітить. У центрі загальної уваги була Ґруоч — як і завжди.

Макферґюс легенько зіштовхнув Ґруоч зі своїх колін.

— Йди, трохи поцілуй свого судженого, дівчинко, — наказав він їй.

— Ой, ні! — відповіла, притискаючись до крісла матері. — Не можна цього, доки ми не одружені. Так мене завжди навчала моя матір, мілорде. Чоловік не поважатиме надто розкуту жінку, яка відкрито виказує свою прихильність.

Ян Ферґюсон посміхнувся. Звичайно, вона незаймана, а йому дуже подобалося позбавляти дівчат цноти. Усі вони були різні. Деякі жадали його міцного прутня. Деякі соромились, але їх можна було вмовити, якщо бути терплячим. Найбільше ж до смаку йому ті дівчата, які відбивалися від нього. Він не міг цього пояснити навіть собі, але полюбляв примушувати дівчину скоритися йому. Зрештою всі вони залишалися задоволеними. Він пильно придивився до Ґруоч.

Не міг достеменно зрозуміти, чи вдалося б її вмовити, чи вона б йому опиралася. Хай там як, за якихось сім днів дівчина віддасть йому свою цноту. Вона буде його дружиною і, звичайно ж, відмовити йому не зможе.

Згодом, коли Ферґюсони забралися з Бен Макдуї, Ґруоч сиділа наодинці зі своєю матір'ю. Сорча мовила старшій доньці:

— Ти чудово впоралася сьогодні, люба. Я бачу, що Макферґюс дуже тобою задоволений. Господи! — Вона потерла свій роздутий живіт. — Мені зостається лиш молитися, щоб це було його останнє байстря, яке мені доведеться народити.

— Ти помітила, як Ян дивився на мене? — тихо мовила Ґруоч. — Мені розповідали, що йому найбільше подобається, коли жінка опирається. Він гарний лицем, але, на жаль, лихий серцем.

— Ти — дівчина з моєї породи, Ґруоч. Ти його приборкаєш, доню моя, — запевнила її Сорча. — Щойно він дізнається, що має стати батьком, одразу ж почне боготворити тебе, і навіть його батько почне. — Вона пововтузилася, наче їй стало незручно, а потім скрикнула:

— Господи! Свята Маріє! У мене води відійшли. Мені знову час народжувати.

— Давай я тобі допоможу, мамо, — промовила Ґруоч і разом зі слугою відвела Сорчу Макдуф до її кімнати на добряче затяганий стіл для пологів. — Приведи стару Бріді та знайди мою сестру, — наказала Ґруоч служниці.

Сорча застогнала, коли її пронизав перший спазм.

— А цього як назвеш? — запитала Ґруоч свою матір, намагаючись відволікти її від болю пологів.

— Малкольмом, на честь нового короля, — відповіла Сорча крізь зуби. — А якщо буде дівчинка, назву її Мейр. А-а-ах, Господи! Біль просто шалений.

Повитуха, старенька Бріді, увійшла й грубо проказала:

— Досить скаржитися, Сорчо Макдуф. Це ваші восьмі пологи, ваша дев'ята дитина. Ви ж не дівчинка, що народжує первістка.

— Ти безсердечна стара карга, — роздратовано відказала Сорча. — І вже просто не пам'ятаєш, як це боляче, коли дитина виходить із тебе у світ. А-а-а-а-а-а! Клятий Аласдер Ферґюсон, щоб він у пекло провалився зі своєю хіттю! — закричала вона, й на тому до кімнати увійшла Ріґан.

— Гадки не маю, чому Макферґюс і далі лізе в її ліжко, — мовила повитуха, ні до кого особисто не звертаючись. — Уже він, безсумнівно, міг би знайти молодшу та вродливішу від вашої матері. У двадцять вісім років вона вже застара, щоб народжувати!

Ґруоч із Ріґан перезирнулись і тихо засміялися. Вони були згодні зі старою Бріді. Однак здавалося, що Макферґюс не міг устояти перед Сорчею Макдуф, незважаючи на її жорсткість та гострий язик. І хоча ні одна з близнючок не зізналася б у цьому жодній іншій живій душі, вони чули, як їхня мати кричала від задоволення і заохочувала свого коханого ворога, коли він опинявся в її ліжку. Ці крики — частина їхнього життя з раннього дитинства.

Пологи Сорчі Макдуф завжди були відносно легкими, але цього разу вийшло інакше. Минали години, а дитина все не народжувалася. Нарешті, коли почався світанок нового дня, на світ з'явився здоровезний син, просто величезний. То була найбільша дитина, яку їм лиш доводилося бачити.

Хлопчик важко прокладав собі шлях у цей світ, обличчя його почервоніло, він гнівно кричав, розлючено махаючи маленькими кулачками. Його маківку вкривав густий чубчик морквяно-рудого волосся.

Стара Бріді поклала закривавлене немовля на живіт його матері, вправно перерізала пуповину та міцно її перев'язала.

— Чудовий хлопчина, леді. Ваші пологи добре винагороджуються.

Сорча опустила погляд на ридаючу дитину.

«Ще один Ферґюсон, — подумала вона виснажено. — Черговий клятий Ферґюсон!» Господи, як вона втомилася. Дужче, ніж будь-коли раніше. Вона полегшено зітхнула, ледь відчувши останню хвилю болю, коли послід вислизнув із її знесиленого тіла.

Повитуха взялася до своєї праці, але вигляд мала стурбований. Коли Сорчу помили та влаштували у своєму ліжку, як і розлюченого Малкольма — немовляті швидко дали ім'я, втихомирили й уклали в колиску, — вона махнула близнючкам, щоби прямували за нею, і пішла з кімнати своєї леді на сходовий майданчик.

— Мені не подобається вигляд вашої матері, — прямо сказала вона їм. — Я вже бачила таке. Здається мені, що вона помре, бо надто стара для таких важких пологів. Ви б краще сказали про це Макферґюсові.

— Але за п'ять днів я виходжу заміж, — запротестувала Ґруоч.

— Вона, може, й проживе стільки, — проказала Бріді. — А втім, може, і не проживе. Якби я була на вашому місці й хотіла б, щоб моя матінка побачила, як я даю обітниці, то

ЗМІСТ

Пролог. ***Шотландія***

929 рік нашої ери 9

Частина І. ***Шотландія***

943 рік нашої ери 19

Частина ІІ. ***Іфрикія***

943—944 роки нашої ери 166

Частина ІІІ. ***Аль-Андалус***

945 рік нашої ери 242

Епілог 537

Примітка від авторки 541

Літературно-художнє видання

СМОЛЛ Бертріс
Рабиня пристрасті
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *А. В. Рогашко*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. В. Ушкалова*

Підписано до друку 27.04.2021. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Arno». Ум. друк. арк. 28,56. Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля». Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Смолл Б.

С51 Рабиня пристрасті : роман / Бертріс Смолл ; пер. з англ. Н. Третякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 544 с.

ISBN 978-617-12-8856-0
ISBN 978-0-307-79487-1 (англ.)

Здавалося, такою надзвичайною вродою Ріґан обдарували боги. Але пошкодували долі для кельтської вродливиці. Ріґан пожертвувала цнотою заради сестри. Відтак на дівчину чекала холодна келія монастиря. Та Ріґан опиняється в руках работорговця, і тепер ясноокий Карім аль-Маліна вчитиме кельтську рабиню мистецтву спокуси. Згодом вона потрапить у гарем і стане улюбленицею халіфа. Проте їй не потрібні скарби і обійми східного владики. Тільки б дивитися у ясні очі Каріма аль-Маліни, що раптом заступили їй цілий світ.

УДК 821.111(73)

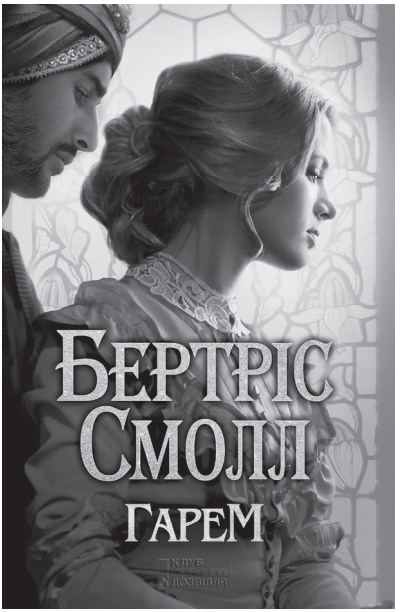

Щасливе життя для дочки шотландського графа Джанет Леслі скінчилося, коли її викрали з рідного дому. Дівчину силоміць виставили на продаж. Так вона потрапила до гарему турецького султана. Невинна Джанет пройшла шлях від незайманої дівчинки до однієї з найвпливовіших жінок Сходу. Відверта історія про те, чого можна досягти, упавши на самісіньке дно.

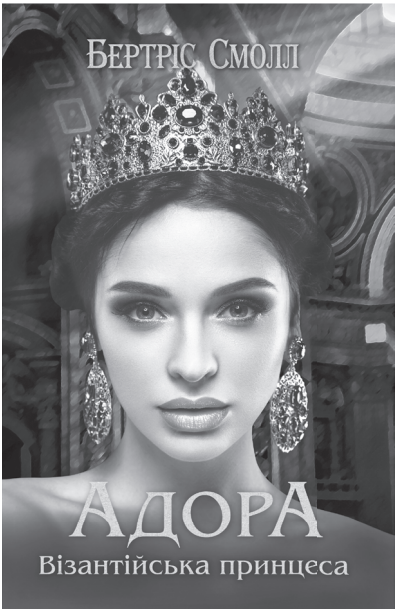

Візантія, XIV століття. Адора була найкоштовнішим каменцем серед усіх скарбів світу. Її волосся спадало ніжними хвилями на витончені плечі, а в очах бриніли лелітки спокуси. Цей фіалковий погляд раз і назавжди причарував та полонив принца Мурада. Їм судилося зустрітись у квітучому саду, щоб ніколи не розлучатися. Перший поцілунок став благословенням і ніжною мукою. Та Адора змалку пов'язана шлюбними узами із султаном Орханом. Невже вона стане іграшкою в руках нелюба?.. І які ще випробування постануть на її шляху до щастя з коханим?